

МОЛОДІ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 27 грудня 1984 року

№ 154 (3505).

Ціна 2 коп.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ ЛАНКИ КУКУРУДЗОВОДІВ ІМЕНІ ПІДПІЛЬНИЦІ-СПАРТАКІВКИ ЛЮБОВІ РИМАР КОЛГОСПУ ІМЕНІ XXV З'ЇЗДУ КПРС ОНУФРІВСЬКОГО РАЙОНУ (ЛАНКОВИЙ ОЛЕКСАНДР ЯЦИНА).

Послідовно втілюючи в життя рішення XXVI з'їзду КПРС, Продовольчу програму СРСР, керуючись рішеннями жовтневого (1984 р.) Пленуму ЦК КПРС і промовою на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша К. У. Черненко, готуючись гідно зустріти XXVII з'їзд КПРС, беремо на 1985 рік такі зобов'язання:

- з кожного з 300 гектарів зібрати кукурудзи на зерно не менше 50 центнерів;
- до 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні виконати піврічний план по виробітку умовної оранки;
- зекономити 600 кілограмів дизельного пального;
- на зекономленому пальному і мастилах відпрацювати два дні;
- на ремонті закріпленої техніки зекономити 130 карбованців;
- всім членам колективу освоїти суміжні професії для повної взаємозамінності під час сільськогосподарських робіт;
- добитися присвоєння ланці звання колективу комуністичної праці.

Викликаємо на соціалістичне змагання КМК ланки кукурудзодів імені підпільниці-спартаківки Олени Бойко (керівник Віктор Сіденко) з колгоспу «Зоря».

Соціалістичні зобов'язання обговорені і прийняті на зборах ланки.

Пам'ятає Тетяна ГЕТЯ кожен із чотирьох років свого трудового стажу на Олександрійському заводі «Автоштамп». Працює там комсомолка фанерувальницею третього розряду.

Звичайно, кожен чимось згадується. Спочатку був важкий період адаптації. Набуває збагачувалося додатковим досвідом — колеги допомагали і словом, і ділом. Тетяна відтоді носить звання «Кращий за професією». Товариші за виняткову невтомність, працелюбність, товарищескість обрали її своїм комсомольським ватником.

Нове громадське доручення сприйняла не тільки як вияв довіри. Зрозуміла — чекать колеги від неї цікавих задумів, змістовного втілення їх у практику. Групи комсорг знає: це буде можливо тільки завдяки спільним зусиллям її та тих, хто поруч.

Текст і фото В. ГРИБА.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

Названо іменем

земляка

Нинішньої осені в Кіровоградський міський комітет комсомолу надійшла радісна звістка: один із військових кораблів названо іменем нашого земляка Героя Радянського Союзу Григорія Олександровича Куроп'ятникова.

Чергове бюро міському ЛКСМ України прийняло рішення взяти шефство над екіпажем судна. На урочисту церемонію підняття прапора на кораблі «Григорій Куроп'ятников» в листопаді прибула делегація комсомольських працівників, молоді виробничники Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута, де в останній час трудиться наш славний герой і чим пишуться всі заводчани.

Із візитом-відповіддю у Кіровоград прибув представник судна комсомалець Леонід Кисельов, який став учасником XXXIII міської звітно-виборної комсомольської конференції.

Леонід розповів делегатам про будні морської військової служби, прагнення екіпажу добитися відмінних успіхів по всіх показниках. А ще він повідомив, що моряки разом із міським комсомолом розробили план шефських зв'язків, де, зокрема, йдеться про те, щоб на судні несли службу кращі молоді кіровоградці.

Т. ЮРЧЕНКО.

НАШ СУЧАСНИК

Світанки над Синюхою

Михайло захопаний у ранки тому, що кожен з них — це прелюдія чудового, неповторного дня, що сонце схоже на пишну палашку, яку влімають із печі добрі матерні руки. В їхньому домі, коли мати розчинила тісто на палашку, відразу ж ставало світліше і просторіше. Мати творила хліб, а, отже, в господу приходило свято.

Михайло не пам'ятає, коли в його свідомості вперше рішення присвятити себе землі. Можливо, під час палашки, яку влімають із печі добрі матерні руки. В їхньому домі, коли мати розчинила тісто на палашку, відразу ж ставало світліше і просторіше. Мати творила хліб, а, отже, в господу приходило свято.

Михайло не пам'ятає, коли в його свідомості вперше рішення присвятити себе землі. Можливо, під час палашки, яку влімають із печі добрі матерні руки. В їхньому домі, коли мати розчинила тісто на палашку, відразу ж ставало світліше і просторіше. Мати творила хліб, а, отже, в господу приходило свято.

Михайло не пам'ятає, коли в його свідомості вперше рішення присвятити себе землі. Можливо, під час палашки, яку влімають із печі добрі матерні руки. В їхньому домі, коли мати розчинила тісто на палашку, відразу ж ставало світліше і просторіше. Мати творила хліб, а, отже, в господу приходило свято.

М. Савенко на своєму тракторі ЮМЗ-6 річне завдання — 600 гектарів умовної оранки — впровадив ще до 1 жовтня. І при цьому зекономив 180 кілограмів пального. За це правління та профком господарства нагородили молодого механізатора безплатною туристичною путівкою до Народної Республіки Болгарії.

Михайло — ще й комсомольський активіст. У комітеті комсомолу очолює сектор по роботі з переліковою молоддю, є членом педагогу. А в шкільній організації, турбот завжди доводило — потрібно допомогти школярам у зборі металодому, макулатури, провести тематичний вечір, спортивні змагання. Доводиться виступати.

...Вечірньою вулицею поспішає стрункий юнак. Біля воріт його вже, мабуть, виглядає мати, що невдоволено повернулася з роботи. Скоріше додому! Може, Павлюк його молодший брат, подав про себе звістку? В армії він зараз? Цікаво, чи святять йому рожені світанки над голубою Синюхою?

Звичайно, святять...
Л. ЛЮБИМОВА.
с. Добрянка, Вільшанський район.

НА ТРИБУНУ ОБЛАСНОЇ КОМСОМЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

В авангарді — молоді раціоналізатори

Застризьники руху молоді за комуністичне ставлення до праці на нашому підприємстві — комсомольсько-молодіжні колективи. Однією з кращих бригад комуністичного залу міжміської телефонної станції є молодіжна бригада Галини Василенко. Вона систематично виконує виробничі завдання на 120—125 процентів. Особливих секретів у членів цього колективу немає, просто вони добросовісно ставляться до своєї роботи, пам'ятаючи, що працюють у сфері обслуговування, — намагаються своєчасно надати розмову, ввічливо і швидко обслужити абонентів. За успіхи в соціалістичному змаганні бригада Галини Василенко нагороджена Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ, грамотами районного, міського і обласного комітетів комсомолу, пам'ятними випелами республіканського комітету профспілок. Зараз на трудовому календарі КМК — лютий 1986 року.

Таких колективів на телеграфно-телефонній станції багато. Саме вони задають тон у роботі всіх комсомольців і молоді. Однак, як не прикро про це говорити, ще не всі колективи працюють на потрібному рівні. Існує планисткість кадрів, є випадки неякісного обслуговування абонентів, що призводить до скарг на їх роботу. У цьому великі недоробки і комітету комсомолу, і комсомольського активу. До того ж, ми ще слабо вивчаємо досвід трудових колективів, у результаті чого за приклад ставляться одні й ті ж бригади.

Практика показує, що нова прогресивна форма організації праці при правильному її застосуванні дозволяє ліквідувати втрати робочого часу, ширше індивідуально освоювати молодими робітниками обраних спеціальностей, скорочує кількість кадрів. Бригада стає колективним наставником і вихователем молоді. Однак у таких колективах чимало проблем, які ми, комсомольські працівники, розв'язати не в силі. Тому тут необхідна допомога адміністрації.

За три квартали цього року продуктивність праці на телеграфно-телефонній станції додатково підвищена проти плану на 1,5 процента, а собівартість однієї продукції знизилася проти плану на 1,7 процента. Це і завдяки добре налагодженій діяльності молодих винахідників і раціоналізаторів, діловитим пропозиціям яких значно полегшують роботу зв'язківців. Серед кращих раціоналізаторів — електромонтери стаціонарного цеху Сергій Болдаренко та Василь Хішевич, електромонтер лінійного цеху Володимир Лопата.

Ділове побажання районному комітету комсомолу — узагальнювати роботу бригад, які працюють за новим прогресивним методом.

Є. ТКАЧЕНКО,
член комітету комсомолу Кіровоградської телеграфно-телефонної станції.

Ініціатива: підтримати і запропонувати своє

Комсомолія Олександрійського району виступила із рядом ініціатив і підтримала почини спілчан

та неспілкової молоді інших регіонів області, республіки з питань дальшого розвитку економіки країни. Міркуваннями з цього приводу діляться делегати обласної комсомольської.

Л. ТРОФИМОВ, помічник бригадира тракторної бригади колгоспу імені Калініна:

Продовольча програма поставила перед працівниками сільського господарства завдання значно підвищити виробництво зерна, м'яса, молока. Генеральний секретар Центрального Комітету КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш К. У. Черненко у виступі на жовтневому (1984 р.) Пленумі ЦК КПРС наголосив, що іншим невідкладним завданням після виробництва зерна є закріплення позитивних тенденцій у галузі інтелекту. Гадаю, варто було б замислитись над таким: якщо, скажімо, зобов'язати кожного молодого сіяча (тим паце в першу чергу, яка вже отримала від господарства пільги авансом — будинок, присадибну ділянку тощо) виростити і продати державі не менше однієї голови худоби. Користь очевидна.

В. ОЗІРНИЙ, бригадир тракторної бригади колгоспу імені Карла Маркса: — Підтримали ми ініціативу механізаторів колгоспу імені Фрунзе по достроковій підготовці груп тобробної та посівної техніки до весняно-польових робіт. 15 грудня (на 10 днів раніше взятих зобов'язань) вся згадана техніка поставлена на лінійку готовності. Добрі темпи утримують механізатори та ремонтники й у підготовці зернозбиральної техніки.

Комітетам комсомолу, райкому ЛКСМУ тепер слід тільки примножити зобов'язання комсомольців і молоді згаданих господарств.

НА ТРИБУНУ ОБЛАСНОЇ КОМСОМЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Майже 25 років працює в СШ № 3 імені В. І. Леніна один із найкращих у республіці шкільних музеїв вождя. 12 його розділів розповідають про життя і діяльність Володимира Ілліча, втілення його ідей у реальність. Часто до музею приходять хлопчики й дівчатка з інших шкіл міста, уважно слухають екскурсоводів — своїх же ровесників, учнів 7—10 класів, детально вивчають кожен експонат. Велику роботу в музеї проводить учителька російської мови і літератури, відмінник народної освіти УРСР **О. С. ХОМЕНКО**.

Фото В. САВЧЕНКА.

м. Кіровоград.

ПРИГОДИ

СКАРБ

(Закінчення. Поч. у №№ 149, 151 та 153 ц. р.)

— Дев'ять, — слухняно повторив.
 — От і все в порядку, — швидко одягаючись, продовжив мільціонер. — Ти ще малий, але все одно мусиш знати, — кивнув на золоті монети, які щойно поклав поверх кашкета, — що це і є справжнісінький скарб. А як думаєш, хто його замурував у стіні?

— Не знаю, — осмілів Михайлик.

— І я не знаю, — стелув плечима мільціонер. — Кого не питав, ніхто не знає. Отже, власник скарбу невідомий. А це значить, друже, що золоті монети належать державі і тільки державі. Причому з того самого моменту належать державі, коли ви їх знайшли на звалищі. Зрозумів? Тепер сам подумай, що слід було негайно зробити, знайшовши ці монети?

— Віддати, — швидко відповів Михайлик, силкуючись уявити собі державу, якій слід було віднести знайдений скарб.

— А кому віддати, ми з тобою зараз підемо й побачимо, — виручив мільціонер. — От лишень гукнемо людей, напишемо акта й підемо. Тут недалечко.

Згодом усі четверо — Михайлика, Віталія, Юрка і Василь — пришло сидіти в кабінеті Тараса Івановича, голови сільради. Сухорлявий мільціонер, певно, найстарший з-поміж інших, так само зрозуміло, як і Михайликові, розповів хлопцям, що треба знати і що слід робити, знайшовши скарб. По тому, ледь припруживши очі, підвищив голос:

— Запам'ятайте, якби ви або ваші батьки добровільно здали в сільраду золоті монети, то одержали б у винагороду від держави стільки грошей, що їх кожному вистачило б на придбання справжнісінького мотоцикла, триколісного навіть...

...Всю ніч Михайликові снилися далекі нічні зорі. Біло-жовтими цятками вони довго ясніли у мороті неба, та ось ударив грім, зорі сліпучими кометами посипались на землю. Горіли, але не згоряли на льозу до тла, по всьому їхньому подвір'ї вогніли маленькими золотими клубочками. Михайлик підставив руку, одна зірочка боляче обклала долоню, зашипіла на ній, мов жарина на вітрі. Він скрикнув од болю і миттю зімкнув пальці. Зірочка запекла ще дужче, але пальців розімкнути йому ніяк не вдалося. В ту ж мить він і прокинувся. Темно, аж лячно було в кімнаті. Страх стиснув серце, і хлопцеві заплакало...

Першим спомином залишилась ця історія в пам'яті дітей і дорослих. Правда, у селі й дотепер кажуть, що могла б вона і щасливіше закінчитись.

— Могла б, — підтверджує старший оперативний уповноважений управління внутрішніх справ Кіровоградського обласного комітету А. П. Бродовий. — Аде знайдені монети були виготовлені з золота високої проби (червоного) і оцінені державою в значну суму. Однак 25-процентної винагороду батьки і діти були позбавлені, оскільки добровільно не здали скарб органам влади.

У той день, коли золоті монети було вилучено у встановленому порядку, один лише завмаг зізнався, що знав, куди слід було віднести знайдені дітьми золоті монети, але не встиг цього зробити — зайнятий, мовляв, був по шию. Інші ж батьки в один голос заявили, що не знали, як бути їм зі знайденим скарбом, тому й переховували його вдома. Не знали вони й того, що слідчим органам цього зізнання було досить, щоб притягнути їх до кримінальної відповідальності. Аде незнання закону нікого з повнолітніх не звільняє від кримінальної відповідальності. Тим більше, що кожен із причетних до цієї справи мав необмежені можливості повідомити про скарб відповідні органи влади у той же день, коли його було знайдено. Зрозумівши ці неспростовані доводи, батьки слізно розкались. А неповнолітні діти?

— За винятком неповнолітніх дітей словна несуть відповідальність їхні батьки, які в даному випадку не виконали своїх громадянських обов'язків, — підсумовує нашу розмову прокурор Кіровоградської області В. І. Легун. — Щоб не травмувати ще не сформовані характери дітей, ми обмежились вилученням золотих монет.

Що ж, зважимо й ми що обставину: не назвемо справжніх імен батьків і дітей, а також назви села, де відбулася подія. Аде мораль цієї історії однаково мірою стосується кожного громадянина.

М. УСПАЛЕНКО.

Кіровоградська область.

32-го стрілецького корпусу, почесний громадянин Кіровограда (нині живе в м. Москві), Г. В. Бакланов, Герой Радянського Союзу, генерал-полковник, колишній командир 299-ї стрілецької дивізії, наші земляки С. К. Горюнов, Герой Радянського Союзу генерал-полковник М. І. Климов, колишній командир 122-го полку 41-ї дивізії, 4 танкової армії. Часто бувають у школі В. Г. Руткевич

домлення: «Дорогі діти! Я радий що ви допомогли мені знайти мого бойового побратима, з яким не бачився з часу форсування Дніпра. З 736-го протитанкового дивізіону я був направлений в район м. Любіна, де разом з польськими воїнами бив фашистів до закінчення війни. Демобілізувався в 1946 році, пішов у відставку в званні капітана... І зав'язалась тісна друж-

школи була нагороджена туристичною путівкою в м. Черкаси, де школярі зустрілись з ветеранами Великої Вітчизняної війни, з якими листуються.

Серед активістів командир «Пошуку» Оксана Мала, комсомольці Галіна Соколова, Ольга Мірошніченко, Сергій Гончаренко. В пошуковій роботі відзначилися також юні слідопити піонерських загонів імені Сергія Тютеніна та імені Аркадія Гайдара. Багато допомагають школярам керівник загону «Пошук» учитель української мови і літератури, член БЛКСМ В. П. Присяжний, викладач початкової військової підготовки позакласної і позашкільної виховної роботи Т. А. Казначеева. Постійно цікавиться роботою слідопитів директор школи, молодий комуніст Борис Степанович Набока, який недавно відзначений Похвальною грамотою ЦК ЛКСМУ.

Завдяки цілеспрямованій роботі по військово-патриотичному вихованню колишні випускники десятиріччя в армії стають відмінними воїнами. Вихованці школи щороку вступають у військові училища. Серед них — колишні відмінники початкової військової підготовки Станіслав Пістунюк, Володимир Телехов, Сергій Саранчук і Олександр Забора, Юрій Коваленко. Всі вони відмінники бойової і політичної підготовки. Якщо приїдуть у відпустку додому, неодмінно приходять до рідної школи. В лавах Збройних Сил нині проходять службу колишні червоні слідопити Едуард Дусенок, Олег Сорочан, Євген Паршиков, Андрій Рахманов, Валерій Дмитрієв, Олег Скіпа. Вони теж зразок для інших.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
 ветеран Великої Вітчизняної війни.
 м. Кіровоград.

На знімку: в кімнаті бойової слави.

Полюси «Пошуку»

Всі учні 4—10 класів Кіровоградської СШ № 22 беруть активну участь у Всеукраїнському поході «Шляхами слави батьків». Тут створено 10 пошукових груп, кожна з яких шефствує над ветеранами війни, що живуть у місті і навколишніх селах. 67 колишніх фронтовиків ведуть наставницьку роботу, підтримуючи дружні зв'язки з членами загону «Пошук».

У загоні є спеціальна картотека з анкетами ветеранів Великої Вітчизняної. Розгортаємо гарно оформлений альбом «Герої поруч з нами». На його сторінках — фотографії воїнів-визволителів, які побували в своїх юних друзів. Це — І. О. Самчук, колишній начальник штабу

(голова ради ветеранів Великої Вітчизняної війни, що живуть у мікрорайоні), М. Ф. Целовальников, Г. І. Репетилло, М. Г. Лаухін, С. А. Гусаков, Я. Я. Іванченко, М. С. Селіванов. Велику роль в активізації роботи пошукового загону мала зустріч з учасником битви на Курській дузі, форсування Дніпра і взяття м. Кенігсберга лейтенантом у відставці М. Ф. Целовальниковим. На його прохання слідопити з 9 групи загону зайнялись пошуком його фронтового друга М. І. Кузнецова. Були відправлені запити в різні населені пункти країни, і ветеран відгукнувся. З Кривого Рога школярі отримали пові-

ба М. І. Кузнецова і червоних слідопитів.

Триває операція «Червона гвоздика» — школярі йдуть до інвалідів війни, допомагають їм у господарстві, вітають зі святами.

На адресу школи йдуть листи, бандеролі, посылки від ветеранів 13 і 409 гвардійських стрілецьких дивізій. Все це — для майбутнього музею бойової і трудової слави, який відкривається 9 травня 1985 року.

Неодноразово активісти брали участь у подорожах місцями бойової і трудової слави радянського народу — відвідали до Києва, Мінська, Полтави, Кременчука, Хатині. А оце вже група пошуковців за рахунок спецкоштів

МК ПІСЛЯ ВИСТУПУ

«ЯК СПРАВИ, НОВАТОРИ?»

Відповідь на проблемний матеріал під таким заголовком («МК» за 23 жовтня ц. р.) в якому, зокрема, йшлося про зовільнення із впровадженням у виробництво рацпропозицій на деяких підприєм-

ствах області, надіслала інженер по раціоналізації і винахідництву Знам'янської меблевої фабрики Т. П. Ремез. Вона повідомила, що всі раціоналізаторські пропозиції, які готувалися до впровадження, розглянуті на засіданні бюро раціоналізації і винахідництва. Прийнято рішення відхилити пропозиції, що технічно застаріли. Новаторські подання, які зможуть принести користь підприємству, найближчим часом вирішено впровадити. В цьому плані вже нині ведеться активна робота.

ВІД РЕДАКЦІЇ. «Відхилити», «впровадити», «активна робота»... Саме такими шаблонами словами вирішила обмежитись у відповіді на критику Т. П. Ремез. Ми ж чекаємо змістовної розповіді про те, **ЯКІ САМЕ** пропозиції будуть впроваджуватись, **ЯКІ** їх передбачуваний економічний ефект.

«НЕОБХІДНІ КОРЕКТИВИ»

Комітет комсомолу Олександрійського електрометалургійного заводу на своєму засіданні обговорив виступ у «Молодому комунарі» від 23 жовтня ц. р. фрезерувальника бригади по виробництву штампів інструментального виробництва В. Захарченка під заголовком «Необхідні корективи», в якому йшлося про недоліки в організації роботи підприємства, що стало працювати в умовах економічного експеримен-

ту. Критика визнана правильною. Секретар комітету комсомолу підприємства М. Чабан повідомив, що В. Захарченко, як і інші робітники-відрядники, отримує встановлену для них премію — 30 процентів від відрядного заробітку. Додаткову ж оплату за виконані і перевиконані план отримують тільки висококваліфіковані робітники, і ті, що суміщають професії. З метою зменшення браку через помилки в технічній документації у склад бригади введено технологів.

ВІДБУЛАСЯ ПРЕМ'ЄРА

в народному студентському театрі «Резонанс» Кіровоградського педінституту. Недавно колектив уперше виніс на суд глядачів постановку романтичної трагедії О. Штейна «Співаючі піски», написаної за повістю Б. Лавренєва «Сорок перший». Поставив спектакль режисер студентського театру В. Деннекін. У виставі зайняли самодіяльні актори Микола Барабуля, Андрій Горбатий, Олена Феліяна. **Наш кор.**

